

91- CHUYỆN LA-HÁN KỲ-ĐẠ-ĐA ĐUỔI ÁC LONG RA BIỂN

Ngày xưa có vị Tôn giả A-la-hán, tên là Kỳ-đạ-đa. Lúc ấy Đức Phật đã nhập diệt. Sau bảy trăm năm Tôn giả xuất hiện ở nước Kế tân. Bấy giờ ở nước Kế tân có một con rồng hung ác tên là A-lợi-na thường gây ra tai ương, khổ lụy cho các Hiền thánh, kẻ sĩ và nhân dân trong nước.

Khi ấy hai ngàn vị A-la-hán đều dốc hết toàn lực, xua đuổi con rồng này ra khỏi nước. Trong đó có một trăm vị A-la-hán dùng thần thông làm rung động quả đất, lại có năm trăm vị phóng luồng hào quang lớn, lại có năm trăm vị nhập thiền định và đi kinh hành. Các vị đều đem hết thần lực, nhưng không thể làm con rồng di động.

Bấy giờ Tôn giả Kỳ-đạ-đa sau cùng đi đến ao của con rồng, khảy móng tay ba lần nói:

–Này rồng, nay ngươi phải đi đến chỗ khác, không được ở đây nữa.

Con rồng liền ra đi không dám ở lại. Bấy giờ hai vị A-la-hán nói với Tôn giả:

–Chúng tôi cùng Tôn giả đều được lậu tận, giải thoát, pháp thân thấy đều bình đẳng, tại sao chúng tôi đều dùng hết thần lực, mà không thể làm nó di động? Tại sao Tôn giả chỉ khảy móng tay có ba lần mà khiến cho con rồng A-lợi-na phải đi xa vào biển lớn vậy?

Khi ấy Tôn giả đáp:

–Từ lúc làm phạm phu đến nay, tôi thọ trì cấm giới cho đến giới Đột-kiết-la, mà vẫn dùng tâm bình đẳng thọ trì, xem như bốn trọng giới không khác. Nay sở dĩ các vị không thể làm di động con rồng này là vì thần lực không đồng nhau cho nên không thể làm nó di động.

Khi ấy Tôn giả Kỳ-đạ-đa cùng các đệ tử hướng về phía Bắc Thiên trúc mà đi. Giữa đường thấy một con chim, Tôn giả ngẩng đầu mỉm cười. Các đệ tử thưa:

–Chẳng hay Tôn giả vì sao lại mỉm cười, xin nói cho chúng tôi biết?

Tôn giả đáp:

–Đúng lúc ta sẽ nói.

Lúc đó Tôn giả đi trước đến thành Thạch thất, khi đến cửa thành, Tôn giả bỗng buồn thảm biến sắc. Lúc đến giờ ăn, vào thành khát thực, khi đã ăn xong, đi ra cửa thành, Tôn giả lại buồn thảm thiết biến sắc.

Các đệ tử quỳ thẳng bạch:

–Không rõ vừa rồi, do nhân duyên gì mà ngài mỉm cười, nay lại buồn thảm biến sắc?

Khi ấy Tôn giả Kỳ-đạ-đa trả lời các đệ tử:

–Ngày xưa cách đây chín mốt kiếp, lúc Đức Phật Tỳ-bà-thi sau khi nhập Niết-bàn, ta làm con của một trưởng giả, khi ấy ta mong muốn xuất gia, nhưng cha mẹ ta không cho, cha mẹ mới nói với ta: “Gia nghiệp nhà ta là rất quan trọng, nếu người xuất gia thì ai thừa kế sau này? Ta sẽ cưới vợ cho người, hãy sinh cho ta một đứa con nối dõi, ta sẽ cho người xuất gia.” Lúc ấy ta liền cưới vợ. Khi cưới vợ rồi ta lại xin xuất gia, cha mẹ ta lại nói: “Nếu sinh được một đứa con, ta sẽ cho người xuất gia.”

Sau đó, không bao lâu, ta sinh được một đứa con trai. Nó bắt đầu nói được, ta lại thưa với cha mẹ: “Xin cha mẹ cho phép con xuất gia.” Khi ấy cha mẹ sợ trái với lời hứa trước, ngậm bầy nhũ mẫu, nói với đứa cháu trai này: “Nếu khi cha cháu muốn xuất gia, thì cháu ở trước cửa nắm cha lại và nói: ‘Cha đã sinh ra con thì xin cha hãy nuôi dưỡng

con sao nay cha lại muốn bỏ nhà xuất gia? Nếu cha muốn đi, xin cha hãy giết con, sau đó sẽ đi.’” Khi ấy người cha buồn thảm, đổi ý, nói với con: “Nay ta sẽ ở lại, không đi nữa.”

Vì vậy mà ta trôi nổi trong đường sinh tử. Ta dùng đạo nhãn xem thấy đời trước của ta sinh cõi trời, cõi người và ba đường ác. Ta nói: “Gặp nhau rất khó, gặp nhau rất khó.” Nay ta mới thấy một con chim, chính là đứa con trai của ta lúc ấy. Vì vậy ta buồn rầu đổi sắc, ta đến bên thành thấy một đứa con của ngạ quỷ, nói với ta: “Tôi ở bên thành này đã bảy mươi năm rồi, mẹ tôi đã vì tôi mà vào thành xin cơm cho tôi ăn, nhưng chưa một lần trở về. Nay tôi đói khát hết sức khốn khổ, cúi mong Tôn giả vào thành, thấy mẹ tôi xin Tôn giả hãy vì tôi mà nói với bà: ‘Hãy về gặp tôi gấp’.”

Khi vào thành, thấy mẹ của ngạ quỷ, ta nói với bà: “Con bà ở ngoài thành đói khát, nguy khốn, muốn được gặp bà.” Khi ấy mẹ của ngạ quỷ nói với ta: “Tôi đi vào thành đã hơn bảy mươi năm rồi, vì tôi bạc phước, lại thêm mới sinh con, đói ốm không còn sức. Tuy có đồ ăn, máu mủ, đờm dãi, phân thối, đồ dơ, nhưng những con quỷ có sức mạnh lớn đến trước mang đi, tôi chẳng lấy được. Sau cùng tôi được một miếng đồ dơ, muốn mang ra cửa cho con tôi cùng ăn, nhưng trong cửa lại có các con quỷ đại lực lại không cho tôi ra. Cúi mong Tôn giả thương xót dẫn tôi ra, làm cho mẹ con gặp nhau cùng ăn đồ dơ này.”

Khi ấy Ta liền dẫn mẹ con ngạ quỷ ra khỏi thành, mẹ con gặp nhau, cùng ăn đồ chẳng sạch.

Ta hỏi con quỷ kia: “Người ở tại đây đã bao lâu rồi?” Con quỷ đáp: “Tôi ở thành này đã qua bảy lần hư và bảy lần sửa lại.”

Lúc ấy Tôn giả than:

–Ngạ quỷ sống lâu, hết sức khổ sở!

Bấy giờ các đệ tử nghe nói lời ấy, thấy đều nhàm chán tai họa sinh tử, liền thấy được đạo.

M